24 Φεβρουαρίου 2015

Ο Ιερέας (έχοντας ενδυθεί άπασαν την ιερατική στολή και το φαιλόνιο!) προσκυνεί και ασπάζεται την Αγία Τράπεζα και αρχίζει την ακολουθία της Προσκομιδής.

Αν γίνεται ιερατικό συλλείτουργο, την αρχίζει ο νεώτερος τη τάξει Ιερέας, στην συνέχεια μνημονεύει ο επόμενος Ιερέας κ.ο.κ. και ο αρχαιότερος («προεστώς») μνημονεύει τελευταίος, ο οποίος και «καλύπτει».

Ενώ όταν λειτουργεί ο Αρχιερέας αρχίζει την Προσκομιδή ο έχων τα «δευτερεία», δηλαδή ο πρώτος τη τάξει Ιερέας. (Άπαντα Συμεών Θεσ/νίκης, σελ. 109) .

Από τα πρόσφορα που έχει μπροστά του , διαλέγει τα καλύτερα. Το ίδιο ισχύει και για το «άναμα». (Σκεφθείτε το άναμα που θα γίνει σε λίγο Αίμα του Χριστού να έχει απαίσια γεύση! Κολάσιμη αμαρτία για τον Ιερέα!). «Εάν ίδη (ο Ιερέας) ότι είναι ο οίνος ανοίκειος, ή ο άρτος, ας μην τολμήσει ποτέ να λειτουργήσει, αλλά να φροντίζει δια το κρείττον εις ευαρέστησιν του Κυρίου και όλων των χριστιανών. Όσοι, λοιπόν, παραμελούσι και καταφρονούσι του φοβερού τούτου λειτουργήματος, θέλουσιν κολασθή αιωνίως οι άθλιοι» (Άγιος Συμεών ο Θεσ/νίκης, Άπαντα σελ. 472).

Ο Ιερέας μετά την «θυσία» του Αμνού, αρχίζει τη μνημόνευση. Πρώτα μνημονεύει τη Θριαμβεύουσα Εκκλησία• την Υπεραγία Θεοτόκο τους Παμμεγίστους Ταξιάρχες

και όλους τους Αγγέλους, τους Προφήτες, τους Αποστόλους, τους Ιεράρχες, τους Μάρτυρες, τους Οσίους και τον εορταζόμενο Άγιο της ημέρας, κ.λ.π. Μετά προχωρεί στη μνημόνευση της Στρατευομένης Εκκλησίας με πρώτον τον οικείο Επίσκοπο• στη συνέχεια μνημονεύει ονόματα ζώντων, για να κλείσει με την μνημόνευση κεκοιμημένων.

Οι μερίδες προς μνημόνευση ονομάτων εξάγονται σταυροειδώς (οριζόντια των ζώντων , κάθετα των νεκρών) από το λεγόμενο «κατακλαστό», (Άπαντα Συμεών Θες/νίκης , σελ.118) και μόνο από το «κατακλαστό», γιατί μόνο αυτό «προήλθε» από το πρόσφορο που υψώθηκε και ευλογήθηκε . «Εις τας άλλας επιλοίπους προσφοράς, μερίς δε καμμία δεν εβγαίνει από αυτάς, ούτε των αγίων , ούτε των ζώντων, ούτε των κεκοιμημένων» (Άγιος Νικόδημος ο αγιορείτης , Πηδάλιον , εκδόσεις Αστέρος 1982, σελ. 682, υποσημ. 1) . «Χρεωστεί ο Ιερεύς να μνημονεύει τα ονόματα διότι έκαστος δια τελείαν λειτουργίαν προσέφερον εκείνα όσα προσέφερεν». (Άγιος Συμεών Θες/νίκης ,αυτόθι, σελ. 369) .

Οι μερίδες ονομάτων που εξάγονται αντιπροσωπεύουν τα πρόσωπα, που μνημονεύουμε και τα οποία κοινωνούν νοητώς με τον Χριστό. (Αυτόθι, σελ. 368) . Στο τέλος δε της Λειτουργίας, οι μερίδες αυτές (τα πρόσωπα αυτά) ρίχνονται μέσα στο Άγιο Ποτήριο! Εμβαπτίζονται δηλαδή με το Αίμα του Κυρίου και καθαρίζονται με το Αίμα του Κυρίου από τις αμαρτίες! «Ἀπόπλυνον , Κύριε, τὰ ἁμαρτήματα τῶν ἐνθάδε μνημονευθέντων δούλων σου , τῷ Αἵματί σου τῷ Ἁγίω», λέει ο ιερέας , όταν εμβαπτίζει τις «μερίδες» στο Αίμα του Κυρίου.

Έχει τόση δύναμη αυτή η μνημόνευση, ώστε μπορεί , αν είναι συνεχής και επίμονη ,να βγάλει και ψυχή από την Κόλαση! Ακόμα και οι Άγιοι που απολαμβάνουν εν ουρανοίς τη δόξα του Κυρίου, όταν τους μνημονεύουμε στην Προσκομιδή, αυξάνουν και αυτοί τη δόξα τους! «Εκείναι αι μερίδες , (γράφει ο Συμεών Θες/νίκης) αι οποίαι προσφέρονται εις τους Αγίους (στην Προσκομιδή) αποβλέπουσιν εις την δόξαν αυτών και τιμήν και ανάβασιν θεωρίας και μεγαλειτέραν απόλαυσιν του θείου φωτισμού» (Άπαντα, σελ. 338) .

Μνημονεύουν οι λαϊκοί;
Ναι, μνημονεύουν και αυτοί. Την στιγμή που ο Ιερέας μνημονεύει ονόματα στην Προσκομιδή, μπορούν και αυτοί να μνημονεύουν τους συγγενείς τους, ζωντανούς και πεθαμένους (Άγιος Νικόδημος Αγιορείτης , Πηδάλιον, αυτόθι, σελ. 428, υποσημ. 3β) . Μπορούν επίσης να μνημονεύουν και στα ακόλουθα τρία σημεία της Λειτουργίας: Στη «Μεγάλη Είσοδο»• στο «Ἐξαιρέτως»• («καὶ ὧν ἕκαστος κατὰ διάνοιαν ἔχει», λέει ο Διάκονος) • και στο «σῶσον, ὁ Θεός, τὸν λαόν σου» (μετά την Θ. Κοινωνία), τότε που ο Χριστός παρουσιάζεται στο λαό κεκαλυμμένως» στο Άγιο Ποτήριο» (Άγιος Συμεών Θες/νίκης, Σελ. 337) . Όμως άλλη δύναμη έχει η

μνημόνευση από λαϊκό, άλλη από μοναχό, άλλη από Διάκονο, άλλη από Ιερέα, και άλλη από Αρχιερέα.

Πηγή: «ΝΑΟΣ, ΙΕΡΕΑΣ
Θ.ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ, Θ. ΚΟΙΝΩΝΙΑ»
ΑΡΧΙΜ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΜΠΑΚΟΓΙΑΝΝΗ
Εκδόσεις «Θαβώρ» 2012
Πηγή: agioritikovima.gr